

Sygn. akt III KK 330/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 października 2013 r.,

sprawy **G. Z.**

skazanego z art.200 § 1 w zb. z art. 199 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 18 kwietnia 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 19 grudnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona na korzyść G. Z. okazała się oczywiście bezzasadna.

Z ujętych w kolejnych punktach skargi zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego tylko zarzut wskazany w punkcie 1., rażącego naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k., ma charakter kasacyjny, a więc odpowiadający dyspozycji przepisów art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. Zarzut ten należy jednak ocenić jako oczywiście wprost bezpodstawny, o czym przekonuje treść motywów zaskarżonego kasacją wyroku Sądu odwoławczego. Wynika z nich w sposób dobitny, że rozpoznając wniesioną na korzyść oskarżonego, od całości wyroku,

apelację Sąd ten zbadał w całości zarówno sposób ukształtowania przez sąd I instancji podstawy dowodowej czynionych ustaleń faktycznych, jak i trafność tych ustaleń, jak i wreszcie ocenę prawną stwierdzonego zachowania i wymiar kary. Należy podkreślić, że rozważania Sadu odwoławczego odznaczają się stosownym stopniem uszczegółowienia, pozwalającym na stwierdzenie, iż zarzuty rozpoznawanej apelacji, łączące się z wadliwością przeprowadzonej oceny dowodów, zwłaszcza zeznań małoletniej pokrzywdzonej (i dotyczącej ich opinii sądowo-psychologicznej), jej matki, babki i ciotki (żony oskarżonego) oraz, z drugiej strony, wyjaśnień oskarżonego, jak również opinii sądowo-psychiatrycznej co do jego osoby, były przedmiotem rzeczywistej kontroli. Sąd podał konkretne powody, dla których uznał, że dowody obciążające oskarżonego mają wymowę jednoznaczną.

Całkowita nietrafność omówionego powyżej zarzutu kasacji przekonuje, że całość tej skargi jawi się jako oczywiście bezzasadna. Pozostałe bowiem jej zarzuty – rażącego naruszenia przepisów art. 7, art. 167 w zw. z art. 2 § 2, art. 177, art. 175, art. 193 w zw. z art. 4 k.p.k. – nie spełniają standardów wymaganych przepisami art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. Z uzasadnienia tych zarzutów wynika, że zostały one skierowane wprost do orzeczenia Sądu I instancji, a ich istota – pod pozorem wytknięcia dowodowych braków, powstałych w wyniku rzekomej obrazy przepisów procesowych odnoszących się głównie do opinii już sporządzonych lub takich, które zdaniem skarżącego powinny zostać przeprowadzone z urzędu – sprowadza się do polemiki z ustaleniami sprawy w myśl własnych założeń dowodowych skarżącego. Twierdzenie na etapie postępowania kasacyjnego, że w sprawie błędnie przyjęto „jedną wersję kryminalistyczną”, pomimo tego, że na popełnienie przestępstwa wskazywały jedynie zeznania pokrzywdzonej, gdy inne dowody, a zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego i treść o nim opinii sądowo-psychiatrycznej wersji tej przeczyły, uwidacznia w sposób wyraźny, że skarżący podejmuje nieskuteczną próbę zakwestionowania nie tylko oceny wiarygodności małoletniej, ale i innych dowodów, zwłaszcza zeznań jej najbliższych, w tym zeznań żony oskarżonego, złożonych w postępowaniu przygotowawczym. W tej kategorii lokują się też supozycje obrońcy co do niepełności opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonej, czy też co do sprzeczności w opinii psychiatrów seksuologa i

psychologa w przedmiocie stwierdzenia u oskarżonego skłonności pedofilnych (teoretycznej możliwości takich jego zachowań o charakterze zastępczym).

Z tych wszystkich względów rozważaną skargę kasacyjną ocenić należało jako bezzasadną w stopniu przemawiającym za jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k. i dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.